

Немає єдиної думки щодо необхідності спеціальної виховної роботи зі студентами. Тут панує широкий спектр підходів – від категоричного заперечення аж до введення посад вихователів у студентських гуртожитках. Істина, як і в більшості випадків, знаходиться на перетині крайніх підходів: не треба нав'язувати студентові примусове формування у нього рис і якостей, які є доцільними з погляду суб'єктів виховання (викладача, ВНЗ, держави). Важливо створити такі умови для соціалізації, самостановлення, саморозвитку студента, за яких у нього б вироблялися позитивні, затребувані суспільством якості, риси, здатності. Необхідно створювати таку атмосферу в студентському середовищі, так надавати ненав'язливу дружню допомогу, впливати на дії і психіку, щоб у студентів формувалися потрібні в першу чергу їм особистісні якості й властивості: об'єктивна самооцінка, уміння ладити з оточуючими, почуття відповідальності й обов'язку, порядність, свідоме ставлення до навчання тощо.

Список використаних джерел: 1. Карпенчук С.Г. Теорія і методика виховання: Навч. посібник. – К.: Вища школа, 1997.-304с. 2. Перспективні освітні технології / За ред. Г.С. Сизоненко. – К., 2000. – 560с. 3. Химинець В.В. Інноваційна освітня діяльність / В.В. Химинець. – Ужгород: Інформаційно-видавничий центр ЗППО, 2007. – 367 с.

УДК 378.147:54

Іванова І.Є., к.с.г.н., доцент, Кулаєва М.В., асистент
Таврійський державний агротехнологічний університет

МЕТОДИ ВИХОВНОЇ РОБОТИ КУРАТОРА ЗІ СТУДЕНТАМИ СУЧАСНОГО ВНЗ В УМОВАХ БОЛОНСЬКОЇ СИСТЕМИ

Анотація. Окреслені концептуальні методи виховної роботи куратора зі студентською молоддю згідно у системі формування фахівця аграрного напрямку в умовах Болонського процесу.

Ключові слова: методи виховання, особистість, культура спілкування, структура методів виховання, Болонський процес.

"Головна мета національного виховання, – зазначено в Державній національній програмі "Освіта", – набуття молодим поколінням соціального досвіду, успадкування духовних надбань українського народу, досягнення високої культури міжнаціональних взаємин, формування у молоді незалежно від національної належності особистісних рис громадян Української держави, розвиненої духовності, фізичної досконалості, моральності, художньо-естетичної, правової, трудової, екологічної культури".

На підставі вищенаведеного формування всебічно розвиненої особистості студента в межах сучасного ВНЗ аграрного напрямку є основною метою виховання, що реалізується в межах державної національної програми «Освіта(Україна ХХІ століття)».

Займаючись такою складною сферою діяльності як виховання, потрібно мати конкретну програму [1, 2, 3]. А.С. Макаренко писав: "Я під цілями виховання розумію програму людської особи, проблему людського характеру, причому в поняття характеру я вкладаю весь зміст особистості, тобто і характер зовнішніх проявів, і внутрішньої переконаності, і політичне виховання, і знання, геть усю картину людської особи; я вважаю, що ми, педагоги, повинні мати таку програму людської особи, до якої ми повинні прагнути".

Процес виховання має характер наступності й неперервності. Тому наступні покоління повинні використовувати духовні надбання попередніх, багатство загальнолюдських і національних морально-духовних вартостей. Але основний зміст виховання має базуватися на національних засадах [2, 3].

Виховання студентів не є відокремленою ділянкою впливу на особистість. Воно діалектично пов'язане з усією системою виховання людини. Тому у цій діяльності необхідно використовувати загальнопедагогічні методи виховання. Метод виховання – це спосіб впливу вихователя на свідомість, волю і поведінку вихованця з метою формування у нього бажаних якостей, всебічного гармонійного розвитку особистості. Куратор-педагог має володіти значним спектром методу виховання, глибоко розуміти психолого-педагогічні засади кожного методу і виявляти педагогічну мудрість та майстерність при застосуванні того чи того методу щодо конкретної особистості, зважаючи на реальні обставини.

Загальні методи виховання традиційно класифікуються залежно від їх функціональної спрямованості. На цій основі виділяють такі три групи методів: формування світогляду й духовно-аксіологічних орієнтацій; методи

організації діяльності і формування поведінки; методи стимулювання та коригування поведінки і діяльності особистості. У цілому структуру методів виховання можна змоделювати за такою схемою (рис. 1).

Рис.1. Структура методів виховання

У радянській педагогіці діяв так званий виховний метод "вибуху". У педагогічний обіг його ввів А.С. Макаренко. "Під вибухом, – писав він, я зовсім не розумію такого положення, щоб під людину підкласти динаміт, підпалити і самому тікати, не чекаючи, поки людина злетить у повітря. Я маю на увазі раптову дію, яка перевертає всі бажання людини, всі її прагнення". У гуманістичному суспільстві, в державі, яка намагається збудувати відкрите, демократичне, громадянське суспільство, де найвищою цінністю і самоціллю є Людина, цей метод, на нашу думку, є недоцільним і неприйнятним.

У процесі виховання не буває однакових ситуацій і стандартних підходів до використання тих чи тих методів. Багато тут залежить від знань, таланту, досвіду і творчості вихователя. Тому слушною залишається думка А.С. Макаренка: "...Ніякого засобу не можна розглядати відокремлено від системи. Ніякого засобу взагалі, хоч би який ви взяли, не можна визнати ні добрим, ні поганим, якщо ми розглядатимемо його окремо від інших засобів, від цілої системи, від цілого комплексу впливів".[1]

Список використаних джерел: 1. Карпенчук С.Г. Теорія і методика виховання: Навч. посібник. – К.: Вища школа, 1997. – 304с. 2. Перспективні освітні технології / За ред. Г.С. Сизоненко. – К., 2000. – 560с. 3. Химинець В.В. Інноваційна освітня діяльність / В.В. Химинець.- Ужгород: Інформаційно-видавничий центр ЗППО, 2007. – 367 с.